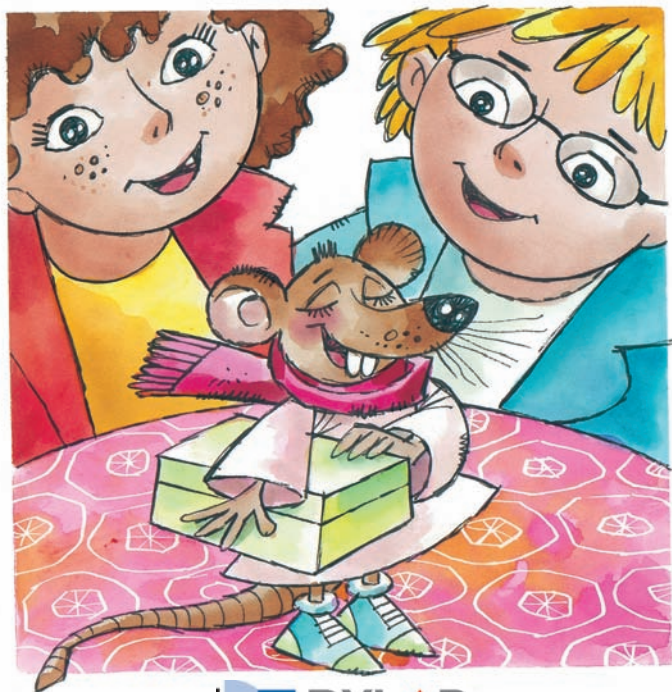

Una Capsa Plena de dents

TERESA BROSETA

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Antonio Perera

Coordina la col·lecció

Equip Dylar

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-96485-56-3

© Teresa Broseta

© DYLAR ediciones
Tel.: 902 44 44 13
e-mail: dylar@dylar.es
www.dylar.es

Una Capsa Plena de dents

TERESA BROSETA

Teresa Broseta

Coneixes l'autora?

Teresa Broseta va nàixer a València, on encara continua vivint. Treballa en l'administració fent coses molt serioses i una miqueta avorrides amb números i papers, i després, quan té temps, gaudeix molt escrivint.

Ha publicat llibres tant en valencià com en castellà, i ha rebut alguns premis de narrativa i poesia infantil. Tot i que ha escrit alguna que altra cosa per a adults, el que més li agrada és escriure per a xiquets i joves. Entre els seus llibres podem destacar *¡Hermanos hasta en la sopa!*, *Zumo de lluvia*, *Les costures del món* i *Berenars amb Cleòpatra*.

Emplena la fitxa

Teresa Broseta va nàixer a

.....

Treballa en l'

.....

i quan té temps lliure escriu llibres
com

.....

Ha rebut alguns premis de
narrativa i

El que més li agrada és

.....

Altres dels seus contes es titulen ...

.....

.....

.....

Una capsa plena de dents

Coral ha obert els ulls abans que els altres dies, més espavilada que un gínjol. Què li deu haver dut avui el ratolí Pérez? Ja li ha portat una capsa de pintures, dos llibres i una samarreta de mànega curta. Li estan caient un munt de dents! Amb què la sorprendrà avui? Abans de poder posar la mà sota el coixí, sent que sona el despertador de sa mare. Odia eixe soroll quasi tant com les bledes bullides! Com per art de màgia, com tots els dies, sa mare

apareix a la porta plena d'energia i de pressa:

—Bon dia, bonica! Has dormit bé? Jo, estupendament... Crec que he somiat que anava en barca, però no n'estic segura. Au, dormilega! Amunt! Posa't els pantalons de pana, que avui fa un fred que pela... I el polar roig, que et para molt bé! Tens el desdjejuni a la cuina, jo me'n vaig volant a dutxar-me...

I volant ix de l'habitació, abans que Coral pugui obrir la boca. Més que una mare, és un terratrèmol! Mentre es vesteix a tota pressa, Coral sent córrer l'aigua de la dutxa. I sent també la veu desafinada de sa mare, cantant amb tota l'ànima alguna cosa impossible de reconèixer. Quina energia! Tot ho fa de pressa i, pitjor encara, està convençuda que els

altres poden fer-ho tan ràpidament com ella. No suporta que la facen esperar, ni que siga només un poquet... Coral, però, no pot córrer tant per més que vulga. O, com a poc, no pot córrer tant sense oblidar-se d'alguna cosa pel camí!

Esta vegada, amb les presses, s'oblida completament del ratolí Pérez. Quines coses! Corre cap a la cuina cordant-se encara els pantalons, s'empassa el desdejuni quasi sense mastegar i cremant-se la llengua, i passa com un huracà pel bany. En acabant, sa mare ja ha pujat la persiana i atén els primers clients del dia. És còmode, això de tindre la botiga a la part de darrere de la casa! A Coral, el que més li agrada és que l'olor de la fruita fresca perfuma totes les habitacions. A sa mare, el que més li agrada és

que pot passar de la dutxa al treball sense perdre ni un segon. I a son pare, que menja per set, el que més li agrada és poder desdejunar-se cada dia amb pa acabat de fer.

És que a Vilapinada, el poble de Coral, hi ha només dues botigues. Una és la de Pere el pèl-roig, on es venen totes les eines per a treballar el camp i també el menjar dels animals. L'altra és la d'Inés, la mare de Coral, on es ven la resta de coses. Sí, sí, tota la resta! Llepolies i arròs, lleixiu i sabates, fruita i diaris... Un batibull impressionant! Només una persona tan enèrgica i tan organitzada com Inés pot aclarir-se allà dins. Ella ordena la botiga en un tres i no res, sempre troba lloc per a guardar-ho tot i sap sempre on trobar cada cosa.

A més de fer tot això, no para ni un moment de xarrar pels

descosits. Tot el poble passa per la botiga d'Inés a comprar alguna cosa, i ella té conversació per a tots. I, volent o sense voler, s'assabenta tard o d'hora de tot el que passa al poble. Sap quants gatets ha tingut la gata de Quim i quantes clavellines noves han crescut al balcó de la senyoreta Aurora. Sap que, a Roser, no li agraden els espinacs, i que Daniel, el fill de l'alcalde, plora com si s'acabara el món quan li posen peix per a sopar. Sap que Pere el pèl-roig s'adorm totes les nits amb el llum encés, i que la vella Maria no dorm i es passa les nits llegint novel·les d'amor. I sap, com no, quantes dents li han caigut ja a cada xiquet del poble... Començant per la seua filla!

En eixir Coral a tot córrer i amb la motxilla a l'esquena, li pregunta amb un somriure:

—Què t'ha deixat avui el ratolí Pérez?

—Ostres! —crida Coral, amollant la motxilla al bell mig de la botiga—. Se m'ha oblidat mirar-ho!

—Un dia t'oblidaràs del cap... —sospira sa mare—. Au, vés a veure-ho!

Coral torna a córrer a l'habitació, alça d'un estiró el coixí i es troba una capseta de fusta de la mida d'una baralla de cartes.

—Una baralla! —exclama—. A veure si és de famílies...

En agarrar la capsa per a obrir-la, li crida l'atenció el lleuger soroll que fa. Més que una baralla de famílies, sembla una maraca amb una forma molt poc corrent... No té ni idea de què pot ser, i l'obri amb un somriure. Li encanten les sorpreses!

Esta vegada, però, el somriure se li esborra tan bon punt aconsegueix obrir la tapa i mirar a dins de la capsa...

—Quin fàstic! —crida mentre amolla la capsa damunt del llit, com si cremara.

El contingut de la capsa està ara estés per damunt del llit desfet de Coral, i ella mira amb molt de fàstic totes aquelles dents. D'on han eixit? No se suposa que el ratolí Pérez s'emporta les dents? Doncs, a ella, li n'ha portat un bon grapat... Alguna cosa no quadra!

—Coral!!! Arribaràs tard a escola!!!

La veu de sa mare arriba des de la botiga com una trompeta. És de veres, arribarà tard, però no pot deixar-se allò fet un desastre... Coral

regira a tota pressa un dels calaixos de l'armari, trau un guant de llana vell i se'l posa sense deixar de fer cara de fàstic. Amb el guant posat, agarra les dents una per una amb l'índex i el polze i les va posant a dins de la capsa tan ràpid com pot. Després torna a posar la capsa sota el coixí, estira l'edredó per tapar el desordre

i torna a la botiga a arreplegar la motxilla. Sa mare, tot i la cua de clients, torna a preguntar:

—Què t’havia dut?

Coral mira els clients i no s’anima a contestar. No li abelleix gens que tot el poble sàpia que el ratolí Pérez, en lloc d’un regal, li ha deixat només una capsa plena de dents fastigoses...

—T’ho conte després! Arribaré tard!

La sa mare no diu res, perquè té raó. Estan a punt de tocar les nou... Coral es penja la motxilla a l’esquena, fa un bes apressat a la mare, agarra un plàtan d’una cistella on hi ha molts més plàtans i ix a tota virolla cap a l’escola. No pot aguantar-se les ganes de trobar-se amb Ivan, el seu millor amic, i contar-li tot allò de la capsa misteriosa...